

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1073 ²	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος 18 Μαΐου 2014 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Οἱ ψυχές διψοῦν, κ' ἐμεῖς ἀδρανοῦμε;

«... Ὅς δ' ἂν πῆ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῶ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα»
(Ἰω. 4,14)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε αὐτάρκης. Ἀπ' τῆ στιγμῆ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο μέχρι τῆ στιγμῆ ποὺ ἀφήνει τὴν ὑστάτη του πνοή, **χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ ὠρισμένα πράγματα**. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε χρήσιμα καὶ κάνουν τὴ ζωὴ του εὐχάριστη, ὅπως εἶνε λ.χ. ἓνα καλὸ σπίτι, ἓνα ὑγιεινὸ ροῦχο, ἓνα μέσο μεταφορᾶς. Ὁρισμένα ὅμως δὲν εἶνε ἀπλῶς χρήσιμα, εἶνε κυριολεκτικῶς ἀπαραίτητα: χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Ἔνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀπαραίτητα εἶνε καὶ τὸ **νερό**. Χωρὶς νερὸ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ. Ἡ δίψα εἶνε ἀνάγκη ἐπιτακτικῆ. Καὶ αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος ἀκόμα, ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη αὐτῆ (βλ. Ἰω. 4,7).

Ἄλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκες μόνο τὸ σῶμα· ἀνάγκες ἔχει καὶ **ἡ ψυχὴ**. Ἔχει ἐφέσεις, ἐπιθυμίες, πόθους, λαχτάρεις. Ἐλκύεται ἀπὸ ἀξίες, ὀνειρεύεται ὕψη, ἀναζητεῖ τὴν εἰρήνη καὶ τὴ γαλήνη, ποθεῖ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνάπαυσι... Καὶ ἂν αὐτὰ ἀναζητῆ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, **ἡ ψυχὴ τοῦ Θεανθρώπου τί ἐπιθυμεῖ ἄραγε;**

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίδει ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Σαμαρείτιδος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ὅπως διηγεῖται στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ὁ «**ἡγαπημένος**» μαθητῆς του ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν πόλι τῶν Ἱεροσολύμων καὶ κατευθύνεται πρὸς βορρᾶν. Εἶνε Μάιος, καὶ ὁ ἥλιος ρίχνει τὶς καυστικὲς του ἀκτῖνες· ἐπικρατεῖ μεγάλη ζέστη. Ἄλλὰ **ὁ Κύριος** μὲ τὴ συνοδεία τῶν μαθητῶν του βαδίζει· **δὲν ὑπολογίζει τὴ ζέστη, τὸν κόπο καὶ τὸν ἰδρῶτα**. Ἀρχοντες καὶ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, πλούσιοι μὲ τὶς ἀστραφτερές σας λιμουζίνες, ἰδέστε καὶ θαυμάστε τὴν ἀπλότητα τῆς ζωῆς Ἰεκείνου!

Δὲν ἔχει ἅμαξα ποὺ τὴν σύρουν ὑπερήφανα ἄλογα. Αὐτὸς ποὺ εἶπε ὅτι «**Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει**» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58), πεζοπορεῖ σὰν τὸν πιὸ φτωχὸ ἄνθρωπο. Βαδίζει δεκάδες χιλιόμετρα, διασχίζει κατὰ μῆκος τὴν ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας, περνάει τὰ σύνορα καὶ μπαίνει στὴν ἄλλη ἐπαρχία, τῆς Σαμαρείας. Νὰ τώρα φαίνεται ἀπὸ μακριὰ ἡ πόλι τῆς Συχάρ. Ἐκεῖ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ μία πηγὴ, στὸ ἱστορικὸ *φρέαρ* (πηγάδι) τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, κάθεται ὁ Κύριος.

Γιατί κάθεται ἐδῶ ὁ Χριστός; Ἄπλως γιὰ ν' ἀναπαυθῆ; Καὶ γιατί δὲν κάθησε σὲ κάποιο ἄλλο σημεῖο τῆς μακρᾶς καὶ κουραστικῆς ὁδοιπορίας του; Ἔχει τὸ λόγο του. Κάθεται στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, γιὰ νὰ δροσίση κάποια διψασμένη πνευματικῶς ψυχὴ, ποὺ θὰ ἐρχόταν νὰ πάρη νερὸ ὠδηγημένη ἐκεῖ ἀπὸ τὴ σωματικὴ τῆς δίψα. Κάθησε δηλαδὴ ἐκεῖ ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τραβήξῃ μέσα ἀπὸ τὸ βόρβορο τῆς ἁμαρτίας μία ψυχὴ ποὺ χρόνια ὀλόκληρα κυλιόταν στὴ σαρκικὴ ἀκαθαρσία, νὰ τὴν καθάρισῃ καὶ νὰ τὴν κάνῃ, ἀπὸ μαύρη - κατάμαυρη ποὺ ἦταν, λευκὴ σὰν τὸ χιόνι. **Γιὰ μία ψυχὴ** λοιπὸν σηκώθηκε ὁ Κύριος μαζί μὲ τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦρθε στὴ Σαμάρεια. Ἄλλὰ τί λέω; Ἡ ἀπόστασι αὐτῆ εἶνε μικρὴ ἐμπρὸς στὴν ἄλλη ἐκείνη, τὴν ἰλιγγιώδη ἀπόστασι ποὺ διήνυσε ὅταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἦρθε στὴ γῆ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ὅταν «**ἔκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη**» (Β' Βασ. 22,10. Ψαλμ. 17,10 πρβλ. 143,5). Ἐνανθρώπησε, καὶ ἔπαθε καὶ σταυρώθηκε, γιὰ νὰ σώσῃ ἔστω καὶ μία ψυχὴ ἁμαρτωλῆ. Δηλαδὴ, καὶ ἂν ἀκόμη κάτω ἐδῶ στὴ γῆ ὑπῆρχε μία μόνο ψυχὴ ἁμαρτωλῆ, γι' αὐτὴν καὶ μόνο θὰ ὑπέφερε προθύμως τὰ πάντα (τοὺς ἐμπυ-

σμούς, τὴ μαστίγωσι, τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, τὴν κόκκινη χλαμύδα καὶ πρὸ πάντων τὸ σταυρικὸ θάνατο), γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σατανᾶ καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ τὴ σωτηρία.

Καὶ ποιά εἶνε ἡ ψυχὴ αὐτῆ, τὴν ὁποία ἐκεῖ παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἦρθε νὰ σώσῃ ὁ Θεάνθρωπος; Εἶνε, ὅπως εἶπαμε, μιὰ δυστυχημένη ἁμαρτωλὴ ὕπαρξι, στὴν ὁποία κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς δὲν ἔδινε σημασία. Εἶνε **μία γυναίκα τῆς Σαμαρείας**, ποὺ μέρα μεσημέρι, ὅταν κανεῖς δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη, ἔρχεται στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ μὲ τὴ στάμνα στὰ χέρια, γιὰ νὰ πάρῃ νερό.

Καθὼς πλησιάζει στὸ πηγᾶδι, ἀντικρῦζει κάποιον ποὺ κάθεται δίπλα ἐκεῖ. Ἦταν ὁ Κύριος. Εἶχε μείνει μόνος, διότι οἱ μαθηταὶ του εἶχαν πάει στὴν κωμόπολι γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα. Ἀφήνει λοιπὸν τὴ στάμνα ἢ Σαμαρεῖτις, βγάζει νερὸ καὶ τὴ γεμίζει. Τῆς λέει ὁ Κύριος: –«*Δός μοι πιεῖν*» (Ἰω. 4,7), **δός μου λίγο νερὸ νὰ πιῶ**. Ἐκείνη, ἀντὶ νὰ δώσῃ νερὸ στὸ διψασμένο, ἐξέφρασε ἔκπληξι πῶς τῆς ζητάει νερό, καὶ τοῦ λέει: –Πῶς ζητᾶς νερὸ ἀπὸ μιὰ γυναίκα Σαμαρείτιδα, ἐνῶ σὺ εἶσαι Ἰουδαῖος;... Τὸ εἶπε αὐτό, γιὰτὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχαν καμμία ἐπικοινωνία καὶ καμμία σχέσι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες· οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες κ' οἱ Σαμαρεῖτες τοὺς Ἰουδαίους· κι ἂν ἀκόμα καιγόταν κανεῖς ἀπὸ τὴ δίψα, ὁ ἄλλος δὲν τοῦ ἔδινε νερό. Ἔτσι ὅμως, μὲ τὸ νὰ ζητήσῃ ὁ Κύριος νερό, ἀρχίζει μιὰ διαλογικὴ συζήτησι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν ἁμαρτωλὴ γυναίκα. Ὁ Κύριος τῆς λέει: –Ἄν γνώριζες ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητάει νερό, ἐσύ θὰ τοῦ ζητοῦσες κ' ἐκεῖνος θὰ σοῦ ἔδινε «*ὔδωρ ζῶν*» (ἔ.ἀ. 4,10). –Πῶς εἶνε δυνατόν, ρωτᾶ ἡ γυναίκα, ἐφ' ὅσον οὔτε «*ἀντλημα*» ἔχεις καὶ τὸ πηγᾶδι εἶνε βαθύ, νὰ βγάλῃς νερὸ καὶ νὰ δώσῃς καὶ σ' ἐμένα; –Ὅποιος πίνει ἀπ' τὸ νερὸ αὐτό, τῆς ἀπαντᾶ ὁ Κύριος, θὰ διψᾷ πάλι· ὅποιος ὅμως πιᾷ ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, δὲν θὰ ξαναδιψᾷ ποτέ πιά... Ἡ καημένη ἢ γυναίκα δὲν εἶχε καταλάβει γιὰ ποιό νερὸ τῆς μιλοῦσε ὁ Χριστός, καὶ λέει: –Κύριε, **δός μου αὐτὸ τὸ νερό!**... Γνωρίζοντας ὁ Κύριος τί κατὰ βάθος ζητοῦσε ἡ ψυχὴ τῆς, μὲ ἄριστο παιδαγωγικὸ τρόπο τὴ διαφωτίζει. Τὴ μεταφέρει ἀπὸ τὴν ὕλη στὸ πνεῦμα, ὑψώνει τὸ νοῦ τῆς στὶς ἰλιγγιώδεις κορυφές τῶν θείων ἀποκαλύψεων. Καὶ τέλος ἡ Σαμαρεῖτις ἀκούει ἀπὸ τὸν Κύριο τὴν ὑψίστη ἀποκάλυψι: ὅτι αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖο συνομιλεῖ, εἶνε ὁ Ἰ-

διος ὁ Μεσσίας Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου!

Ἡ ἡμέρα αὐτῆ, ποὺ ἡ Σαμαρεῖτις ἀκούει καὶ πιστεύει στὸ Χριστό, εἶνε ἡ σπουδαιότερη ἡμέρα τῆς ζωῆς τῆς, ἡμέρα ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Παίρνει τὸ ὄνομα **Φωτεινὴ**, καὶ ἕνας νέος κόσμος ἀνατέλλει τώρα μπροστὰ τῆς. Ἡ μοιχαλίδα, ἡ ἁμαρτωλὴ ἐκείνη γυναίκα, γίνεται **εὐαγγελίστρια** – ὡ τῶν θαυμάτων σου, Χριστέ! Αὐτὴ τώρα θὰ καλέσῃ σὲ μετάνοια ὅλη τὴν οἰκογένειά τῆς καὶ ὅλο τὸ λαὸ τῆς πόλεώς τῆς. Θὰ τρέξῃ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς, σὲ ἄλλες χῶρες, γιὰ νὰ κηρύξῃ παντοῦ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Καὶ περιώδευσε πράγματι ἐν συνεχείᾳ ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία μέχρι τὶς ἀκτὲς τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐφθασε μάλιστα καὶ στὴν ὠραία ἑλληνικὴ πόλι τῆς Σμύρνης, ἡ ὁποία πρὸς τιμὴν τῆς εὐαγγελίστριας αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ ὕψωσε κατόπιν μεγαλοπρεπέστατο ναὸ ἐπ' ὀνόματί τῆς, τὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει σήμερα, τετάρτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα.

* * *

Καταλάβετε, ἀγαπητοί μου, ποιά εἶνε ἡ **δίψα τοῦ Θεανθρώπου**; Ὁ Κύριος βάδισε χιλιόμετρα ὀλόκληρα γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ ψυχὴ. Κ' ἐμεῖς; Δυστυχῶς ἀδρανοῦμε. Τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε; Μποροῦμε **ὅλοι νὰ γίνουμε κήρυκες**, ὁ καθένας στὸν κύκλο του, μέσα στὸ σπίτι μας, στὴ γειτονιά μας, στὴν ἐργασία μας, ἐκεῖ ποὺ περιμένουν ἀναρίθμητες ψυχὲς περιφρονημένες ἀπὸ τὸν κόσμο, κουρασμένες ἀπὸ τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Ἄς τὶς πλησιάσουμε καὶ ἄς τὶς ἀνακουφίσουμε μὲ τὰ ὠραῖα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Νὰ τοὺς ποῦμε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος, καὶ ἂν κάποιος πιᾷ ἀπ' τὸ δικό του τὸ νερό, δὲν θὰ ξαναδιψᾷ ποτέ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουμε αὐτό, πρέπει **νὰ πιοῦμε ἐμεῖς πρῶτοι** ἀπ' τὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ θὰ πιοῦμε – πότε; Ὅταν ἐκτελοῦμε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔχουμε ζωντανὴ σχέσι μὲ τὴν Ἐκκλησία, μὲ τὰ μυστήριά τῆς, ὅταν διαδίδουμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ βοηθοῦμε τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἀδοσι τοῦ εὐαγγελίου. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς θὰ ἔχουμε ἐλπίδα νὰ σωθοῦμε, ἀλλὰ καὶ θὰ μπορέσουμε κι ἄλλους νὰ σώσουμε, ὥστε ὅλοι νὰ κληρονομήσουμε τὴν οὐράνιο βασιλεία, τὴν ὁποία κληρονόμησε καὶ ἡ ἁγία Φωτεινὴ. Γένοιτο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**